

Портите – 2 част Дан Стоун

Достигнах втората си порта към 1965 г. Лежах на легло от болка, наречено “депресия”. Моята външна самоличност – тази на баптистки проповедник – вече не ме задоволяваше и не знаех накъде да търся. Лежах у дома, на леглото, щорите бяха спуснати, освен тях и завесите, но въпреки това стаята не ми изглеждаше достатъчно тъмна. С глава под завивките, се опитвах да направя стаята толкова мрачна, колкото бях и аз.

Тогава ми се обадиха едни приятели и ме помолиха да говоря на семинар. Ако има нещо, на което един баптистки проповедник не може да устои, това е поканата да поучава. Няма значение дали е на изкуствено дишане, той пак ще намери начин да проповядва. Затова отговорих:

- Ще дойда.

Повечето хора на семинара бяха от църквата в родния ми град, но не ги бях виждал от дванадесет години.

На този етап все още не бях помръднал по-далеч от първата си порта. Разбрах само спасението - как да приемеш Христос. Проповядвах на много различни теми, но онова, което наистина познавах, беше само спасението.

Така че трябваше да поучавам тези хора, но всъщност ги наблюдавах и те учеха мен. Това не бяха същите хора, които бях оставил преди дванадесет години. Бог бе продължил да работи в тях, а при мен все още не напреднал. Обадих се на жена си Барбара и й казах:

- Нещо е станало с нашите приятели. Те са различни.

Аз съм като вас. Имам сърце за Бога, също като вас. Ако усещаме, че нещо е истинско, а сме гладни, ние го искаме. Каквото и да имаха моите приятели, аз го исках.

По онова време всичко, което имах като вътрешното знание, беше **Христос умря за мен**. Вътрешното знание на моите приятели беше **Христос е с мен и Той е в мен, за да ми помага**. Те бяха стигнали по-напред по пътя от мен, затова си помислих: “Ето следващото нещо, което ми се предлага. Ще го хвана.” Това беше следващата ми порта, следващото място за събличане на още външни неща и на преживяване на повече от Божия вътрешен живот.

За да премина през портата обаче, трябваше да хвърля още от излишните си дрехи, всички онези външни неща, с които се бях облякъл. В моя случай трябваше да сваля деноминационните дрехи, на които разчитах да ми дадат живот. Можех да премина единствено само с новото си бельо - единствената вътрешна истина, с която Бог ме бе облякъл: фактът, че греховете ми са простени. Така че преминах през следващата си порта и тя ме въведе в това, което днес наричаме “харизматично обновление”.

беше

Преминаването през тази втора порта е като че Бог облича тениска върху белъто ти. Вътрешното ти познаване на Божия живот се разширява. Узнах повече за вътрешния живот, отколкото знаех преди да премина през тази порта. Узнах повече за Божия Дух в мен. Същото е станало и с вас, ако сте го преживели. Слава на Бога за това.

Но все още имах някои голи места, които смятах, че трябва да покрия. Така че отново се протегнах за някои външни неща, с които да се облека. Разтичах се и научих какво е да бъдеш харизматик. И се чудех: “Как могат останалите хора да стоят в мъртвите си църкви? Та това е най-вълнуващото нещо. Ето къде е животът!”

Чувствах се страхотно на хвалебните служби, докато бях емоционално приповдигнат и въодушевен. Но бърках тези чувства на щастие с вътрешната Божия радост. Търсех нещо, което постоянно да ме държи в приповдигнато настроение и около шест месеца бях в такава емоционална възбуда. Налагаше се да ходя на доста служби, за да поддържам това си състояние. Трябваше да стоя дълго прав и да пея страшно много песни. Всички го правеха.

Ако бяхме честни със себе си обаче, повечето от нас щяха да кажат, че все още търсим, тъй като толкова много наши дейности все още включваха външни неща. Все още бяхме отчаяни. Ходехме на тези събрания, за да получим нещо. Искях да ми помогнат, да ме благословят, да ме изцерят, да ме освободят. Всички отивахме с огромна нужда. Но си тръгнахме, излизахме през вратите и все още изпитвахме тази нужда. Дълбоко в себе си все още питахме: “Къде е животът?”

По това време имахме малка молитвена група, в която участваше една жена, доста по-млада от мен. Обичах съпругата си, но започнах да се влюбвам в тази млада жена. И бях объркан, защото посланието, което чувах (не че го казваха директно), бе: “Ако чувстваш въодушевление, това е Святият Дух. Ако си емоционално приповдигнат, ако си развълнуван, ако се **чувстваш** добре, това е Святият Дух.” Ето, аз изпитвах хубави чувства към тази жена, но знаех, че тези хубави чувства не са Святият Дух. Това ме съсипваше.

Този път не изпаднах в депресия. Ядосах се. Бях инвестирал двадесет и една години в следване на Исус. Обикалях навсякъде, където чуех, че има живот. Бях слушал поученията на кого ли не. А накрая стигнах до бездънна яма. В този момент си подадох оставката. Казах на Бога, че напускам.

Двадесет и една години в опити да живея за Исус! Бях познал Христос **за** мен. Бях познал Христос **с** мен. Бях започнал да преживявам опитността на Христос **в** мен, но не и Христос **като** мен, живеещ Своя живот чрез мен. По-скоро Христос **в** мен, който да помогне на **мен** да стана нещо. Да направи нещо от **мен**. И бях стигнал до края.

През годините постепенно осъзнавах, че не мога да се справям с християнския живот. Бях пълен провал. Но в една област изглежда успях. Барбара казваше, че съм добър съпруг, така че аз смятах себе си за добър съпруг. А сега, ето ме мен, нейният съпруг, който изпитва чувства към тази по-млада жена и това не беше добре. Виждах, че колкото и да обичам Бога, при определени обстоятелства бях способен на всичко. Независимо дали се опитвах да живея със собствени сили за Бога, или се опитвах да живея с Негова помощ, аз все още бях едно опасно същество в този свят. Любовта на Бога ми показа, че не мога да живея християнския живот, колкото и да се опитвам.

Барбара ме помоли да прочета една книга със заглавие “Силата в хвалението”. Вече ѝ бях казал:

- Барбара, приключих с всичко християнско. Знам, че когато умра, ще отида на небето, но за мен играта свърши.

Беше пролет и седях под дърветата на двора в мрачно настроение. Но бях в такава немилост по отношение на нея, че ако четенето на една книга би ми помогнало да се измъкна, ще я прочета. Така че я прочетох. Бог имаше едно нещо за мен в тази книга, един пасаж от Писанието: *“За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христос Исус” (I Солунци 5:18).*

Аз не благодарях за грозните неща. А вие? Помислих си: “Не се благодари за всичко. Благодарите се за хубавите неща.” Но не това казваше Божието Слово. И макар че душата ми се сърдеше и се гневеше на Бога, тези думи станаха дух и живот за мен. Затова започнах да повтарям:

- **Благодаря Ти. Благодаря Ти.** Все още ме е яд, но се подчинявам. **Благодаря Ти.** Продължавам да скърцам със зъби и ще се радвам, ако ми е остане зъбен емайл, но Ти **благодаря**. Не разбирам какво става и тази ситуация не ми харесва особено, но Ти **благодаря**.

Странно, но започнах да осъзнавам какво става. Разбрах, че Бог трябваше да ме събори в онази област, в която се смятах за добър, за да уважи молитвата, с която винаги се молах: “Искам да бъда Твой мъж.” Също както може би и ти си се молил: “Искам да бъда Божи мъж.” “Искам да бъда Божия жена.” След това разбираш как Бог, в Своята любов, трябва да разпъне на кръст твоето чувство, че си добър в нещо. Докато всички останали казват: “Той е провален”, Бог просто вижда съда, който изработва.

Прозрението, което Бог ми даде, ме накара да кажа следното за втората порта, през която бях преминал:

- Беше чудесно. Научих много тук, но все още нямам окончателния отговор. Трябва да има нещо повече. Къде е животът?

В този момент Святият Дух ми каза в общи линии следното:

- Има нещо повече, Дан, но трябва да съблечеш всичко външно от себе си.

- Кое по мен е външно, Господи?

- Трябва да махнеш тази харизматична външност. Ако искаш Мен, не можеш да имаш никакви външни неща.

Затова отново свалих външните си дрехи. Открих, че когато му дойде времето, си готов да съблечеш каквото е необходимо, също както сваляш стари мръсни дрехи. И стоиш с единствените си истински неща: твоето бельо и тениската ти. Те са вътрешната духовна реалност, която Бог наистина ти е открил. С тях можеш да минеш през следващата порта. За мен тя беше **“Христос в теб, надеждата на славата”**.

Една жена покани съпругата ми в друг град, за да чуе проповедник на име Норман Гръб. След събранието Барбара го помолила:

- Бихте ли дошли у дома да поговорите със съпруга ми? Той трябва да чуе това, което казахте.

Месеци по-късно Норман дойде и говори на една малка група в нашия хол. Първото, което каза, беше:

- Не можете да живеете християнския живот.

Помислих си: “Амин на това! Аз съм живо свидетелство за тези думи. Не можеш да живееш християнския живот.” След това продължи:

- Христос е животът.

Е, и това го знаех. Имах умствено знание за това. Но накрая той заяви:

- Христос е във вас и Той ще живее живота”.

И моят дух откликна: “Оооо! Значи не “Той ще ми **помогне** да живея живота”, а “Той ще **живее** живота.” Това е Добрата вест. Мога да оставя Исус да живее живота. Мога да Му позволяя.”

Зад гърба си имах 21 години опити да живея сам. Бях напълно убеден, че не мога да живея християнския живот, поне не така, както го описваше Библията. Сега осъзнах: “Той може. Ще Го оставя да го направи.” Това беше откровение от Святия Дух. През следващите дни Бог добавяше към това вътрешно откровение. Той ме обличаше. Имах твърде много голи места, които се опитвах да покрия с външни неща. Той ме облече с целия Си гардероб. Всъщност дрехите Му са били на мен през цялото време. Просто не го знаех.

За първи път осъзнах, че Той вече ме е направил Божията праведност в Христос (II Коринтяни 5:21). Аз бях наистина праведен. Той ме направи свят (Колосяни 3:12). Той ми даде пълнота (Колосяни 2:10). Аз бях непорочен в Неговите очи (Колосяни 1:22). И обичан. И приемлив.

Господ ми показа, че когато бях разпънат на кръста с Христос, както ми казва Галатяни 2:20, аз умрях за себе си като отправна точка. Моята отправна точка стана Христос, Който живее в мен. Той ще живее Своя живот чрез мен, като мен. Открил ли ви е това? Ако все още не е, Той иска да ви го открие, защото това е Добрата вест. **Това е Добрата вест.**

В живота имаме само два основни въпроса: как да получа прошка за греховете си и как да живея? Може да сме разбрали как да получим прошка за греховете си, но повечето от нас все още не са открили как да живеят. Не можеш да живееш. Това е първото, което трябва да научиш. Христос може. И Той ще живее. Той ще живее Своя живот в нас, като нас.

Трябва обаче да преминеш през тези порти. Нужно е да премахнеш външните неща, от които си се опитвал да черпиш живот. Преминаването през последната порта е като влизането на старозаветен свещеник в Пресвятото място. Той оставаше там само с една Личност – Бог. Всичко друго беше външно. Там бяха само той и Бог.

Когато приемеш Христос, в съзнанието си имаш малко вътрешни и много външни неща. Преминаваш през още порти и откриваш малко повече вътрешни неща, но все още има и външни. Накрая Бог те въвежда в Пресвятото място, за да заживееш в своя дух. Ти живееш като личност, насочена към вътрешното. Вече не се уповаваш

на външните неща. Когато си навлязъл в това знание вътре в себе си, нищо външно не може да ти каже нещо относно теб. Твоята самоличност и твоят живот идват от Бога.

Когато говорех пред различни групи, Барбара (която вече не е между живите) ми напомняше:

- Кажим им за моята порта.

Тя откри, че също е разчитала на нещо външно. На мен. Тя определяше себе си като съпругата на Дан. Аз бях този, от когото тя зависеше. Карах я да се чувства способна. Тя градеше своята самоличност на мен. Една нощ Барбара излезе навън, легна на едно одеяло под звездите и си поговори с Бога. Той ѝ казал:

- Ти имаш идол в своя живот. Това е твоят съпруг.

От този момент нататък престанах да бъда неин бог.

Портите на всеки от нас са различни. Някои хора имат порти, наречени “деца”. Други имат порта, наречени “професия”. За трети това са притежания, пристрастявания или добре изграденият им имидж. Бог трябва да сложи на олтара всяко външно нещо, което ти казва нещо за самия теб, и да го убие, за да може Той да бъде твоето “всичко във всичко”. Когато осъзнаеш това, ще прославиш Бога.

Срещнах един човек, който черпеше своята самоличност от важната позиция, която заемаше в службата. Но изгуби работата си и изгуби своята самоличност. Беше жалка картина, понеже от някой власт и влияние се превърна в никой – поне в собствените си очи.

Служението също може да бъде външно нещо.

Една жена, ръководител на център за семинари, ми разказа как млад служител, по време на престоя си в нейния център, започнал да разпитва друг с по-възрастен служител:

- Брат, какво е твоето служение?

- Не знам – отговорил другият.

- Е, хайде! Какво е служението ти?

Накрая възрастният човек казал:

- Нямам служение. Просто говоря за Христос.

Младият човек имал една външна самоличност, наречена “служение”.

Трябва да сме благодарни на Бога, тъй като Той ни завежда при Себе Си. Но го прави с любов. Казва ни:

- Щом искаш, можеш да го имаш. Щом искаш това външно нещо, вземи го.

Знам, че ще го оставиш. Няма да ти преча да го докоснеш, да го вземеш, да го разгледаш, да си поиграеш известно време с него и накрая да го оставиш. После ще вземеш и ще оставиш следващото нещо и следващото нещо, и следващото нещо. Един ден ще стигнеш до последната порта. Ще влезеш в това свято място и ще срещнеш Мен. Не че не си Ме срещал и преди, но тогава ще се срещнеш с Мен, само с Мен, и ще получиш отговора.

- Учителю благи, къде е животът?

- Така, ти беше религиозен.

- Да, Господи, върших всичко деноминационно.
- Така, опита и друг религиозен път.
- Да, Господи, бях и харизматик.
- И прилагаше идеите на просперитета.
- Да, Господи, но къде е животът?

Когато си напълно готов, Исус прошепва старата вест, която си е все още Добрата вест: “Аз съм Животът. Ти ме прие в себе си и имаш живота. Аз живея живота чрез теб, като теб, също както Отец изявяваше Своя живот чрез Мен, като Мен.”

Така 21 години живот в пустинята се превръщат в благословение. Уволнението ражда благословение. Непокорното дете става благословение. Проваленият брак разкрива благословение. Ти си преминал през тези дарове на страдание и благодариш на Бога за тях, защото си излязъл оттам с най-ценното: **Него**. Стигнал си края – **Той в теб и ти в Него**. Стигнал си до най-ценното нещо. Няма къде другаде да отидеш.

Къде е животът? “Тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот.”